

DE BIDDENDE JOHN HYDE

Zendeling in Indië

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG**

2022

DE BIDDENDE JOHN HYDE

1. Inleiding

John Hyde (1865-1912) was een bijzondere man van gebed die in Indië, waar hij zendeling was, en in de hele wereld bekend werd als ‘biddende Hyde’. J. Pengwern Jones zei van hem dat ‘de Geest hem tot een studie-onderwerp voor ons gemaakt heeft, zodat we meer inzicht zouden hebben in het gebedsleven van Christus’. John bracht uren door met zijn Heer en vergat te slapen of te eten terwijl hij op de bres stond voor gelovigen en voor mensen die gered moesten worden. ‘O God, geef mij zielen of ik sterf’ werd een van zijn meest bekende gebeden. Na een vruchteloze tijd op het zendingsveld, begon de Heer te werken. Hij gaf John de vrijmoedigheid om te bidden, eerst voor één bekeerde persoon per dag, later twee en dan vier.

In 1904 werd te Sialkot met conferenties begonnen en Gods opwekkingskracht veranderde voor altijd het leven van veel zendingen en inlanders. Het geestelijk landschap van Indië veranderde. John Hyde stierf in 1912. Zijn lichaam was getekend door zijn gebedsleven. Zijn laatste woorden waren: ‘Roep de overwinning van Jezus Christus uit’.

2. Johns jeugd

John groeide op in een godvruchtig gezin in Illinois. Zijn vader was een presbyteriaanse predikant, zijn moeder een zeer godvruchtige vrouw. Johns vader bad vaak om arbeiders voor de oogst. In antwoord op dat gebed werden drie van hun zes kinderen zendeling. Johns broer Edmund, die ook zijn beste vriend was, ging naar een seminarie en werd zendeling. Hij werd na korte tijd ziek en stierf. Het verlies van zijn broer had een diepe invloed op John zodat hij zich ging afvragen of hij de plaats van zijn broer in de zending moest innemen. Toen hij dit eenmaal uitgeklaard had met God, werd zijn hele leven zo gegrepen voor de zending dat meer dan de helft van zijn klasgenoten ook in de zending gingen. Gedurende die jaren werd het fundament gelegd van zijn gebedsleven. Hij studeerde af in 1992 en enkele maanden later vertrok hij per schip naar Indië om daar zijn broers plaats in te nemen.

3. Bekrachtigd van Bovenaf

Aan boord van het schip vond John een brief van een gewaardeerde familievriend waar hij veel liefde en bewondering voor had. In de korte brief stond: ‘Ik zal niet ophouden voor jou te bidden, beste John, tot je vervuld zult zijn met de Heilige Geest.’ John was geraakt in zijn trots. Hij werd zo boos dat hij niet vervuld werd met de Heilige Geest. Maar na enkele dagen gaf hij zich over. Hij schrijft hierover:

‘Ten slotte, in een soort van ontmoediging, vroeg ik de Heer me te vullen met de Heilige Geest. Op het moment dat ik dit deed klaarde de hele atmosfeer op. Ik begon mezelf te zien, hoe zelfzuchtig mijn ambitie was. ... Ik was vastbesloten om tot elke prijs gevuld te worden met de Heilige Geest. ... Ik was bereid om te mislukken in de taalstudie in Indië, om als zendeling op de achtergrond en uit het zicht te werken. ... Ik was bereid alles te doen en alles te zijn, maar de Heilige Geest wou ik tot elke prijs ontvangen.’

Korte tijd later werd John overtuigd van een patroon van zonde in zijn leven: ‘Ik realiseerde me hoe beschamend het zou zijn voor de Naam van Christus om te moeten belijden dat ik een Christus preekte die mij niet van zonde bevrijd had.’ En God bevrijdde hem en maakte hem bereid om zijn instrument te zijn.

4. Naar God toe gedreven

‘Ik ben onder de indruk van de heiligheid die het ene grote kenmerk van John Hyde was. Ik

heb het nu niet over de vervulling met gebed, want bidden was zijn levenswerk. Ik vestig niet de nadruk op het winnen van zielen, want zijn kracht om zielen te winnen was te wijten aan zijn gelijkvormigheid met Christus.’ (McGaw 1970)

Na enkele vruchteloze jaren en ontmoediging bij de taalstudie als gevolg van zijn slechthorendheid, stuurde hij zijn ontslagbrief in. Maar de mensen in zijn dorp stuurden ook een brief waarin zij zeiden: ‘Ook al zou hij nooit de taal van onze lippen spreken, hij spreekt de taal van ons hart.’ En dus bleef hij.

John gaf veel tijd aan Bijbelstudie en het gebrek aan bekeerlingen dreef hem naar het gebed. Maar voor beide bezigheden vond hij niet veel begrip bij zijn medewerkers. Men vond hem fanatiek en extreem, maar hij was bereid gek verklaard te worden en religieuze tegenstand te verdragen. Hij beseftte dat het leven van de kerk ver onder de Bijbelse standaard bleef en lang voor het populair werd, bad hij het gebed van Jabez.

5. Zijn persoonlijk gebedsleven

Tegen het einde van zijn leven, toen John onderweg was naar huis in Amerika, noteerde een vriend waar hij samen mee reisde, het volgende: ‘Ik kon zien wanneer hij uit bed kwam en het elektrische licht aandeed. Ik zag het hem doen om middernacht, om twee uur en om vier uur, en tenslotte om vijf uur. Van toen af bleef het licht aan tot zonsopgang. Hieraan wist ik dat hij ondanks zijn nachtelijk bidden en ziekte, zijn dag om vijf uur begon.’

Maar John bracht zelfs hele dagen en nachten door in gebed. Hij werd ook wel genoemd: ‘de man die nooit slaapt’. Hij vergat ook te eten wanneer Hij bezig was met zijn Heer. Francis McGaw zegt: ‘Op sommige momenten dacht ik dat hij helemaal ineens zou storten. Maar na nachten van gebed en lofprijzing verscheen hij ’s morgen fris en lachend.’ De Heer ondersteunde zijn dienaar altijd. Wanneer hem erom gevraagd werd, zei hij dat hij zich ‘nauwelijks moe gevoeld had, ook al had hij soms wekenlang weinig geslapen. In de gebedsbediening hoeft niemand ooit in te storten.’ Toch was zijn lichaam getekend door zijn gebedsbediening. Naar het einde van zijn leven toe, na dagen van intense voorbede voor opwekkingssamenkomsten in Shewsbury (Engeland), was hij ernstig ziek en kon nauwelijks spreken. Maar hij lachte en fluisterde: ‘De gebedslast voor Shewsbury was zeer zwaar, maar de last van mijn Heiland haalde hem naar beneden in het graf’. McGaw stelde vast: ‘Het was voor iedereen duidelijk dat hij diep gebukt ging onder de last voor de zielen. Hij sloeg veel maaltijden over en wanneer ik naar zijn kamer ging, vond ik hem zeer gekweld neerliggend of heen wen weer lopend alsof een inwendig vuur hem verteerde.’

Ja, Gods vuur brandde in Johns hart. ‘Vader, geef mij deze zielen of ik sterf.’ Dat was zijn gebedslast. De verhoring van zijn eigen gebed dat hij liever wilde uitbranden dan uitrusten, was al aan de gang.

Maar ook al besteedde John veel tijd aan gebed, hij ging veel met mensen om, vriendelijk en liefdevol en altijd bekommerd om anderen. En hij greep elke gelegenheid aan om met anderen te spreken over Jezus. Francis McGaw vertelt zo’n voorbeeld: ‘Wanneer hij met iemand praatte, ging het gesprek al gauw over zijn redding. Op een gegeven moment legde hij dan zijn handen op de schouders en keek die persoon ernstig in de ogen. Al snel zou de man op zijn knieën gaan, zijn zonden belijden en redding zoeken. Hij zou zo iemand dan dopen in het dorp, langs de kant van de weg, of gelijk waar.’

John Hyde wist heel goed dat hij uit zichzelf geen kracht had en dat er een prijs te betalen was. ‘Wanneer wij dicht bij Jezus blijven, is Hij het die zielen naar hem toe trekt door ons heen, maar wij moeten Hem eren in ons leven; d.w.z. wij moeten met Hem gekruisigd zijn. Het is ons eigen zelf dat tussen Hem en ons in komt en met ons zelf moet afgerekend worden zoals met Hem afgerekend werd. Ons zelf moet gekruisigd worden. Dan wordt Christus

inderdaad in ons leven geëerd. En het kan niet anders of Hij zal dan zielen naar Hem toetrekken. Dit is helemaal het resultaat van een intieme eenheid en communie, dat is gemeenschap met Hem in zijn lijden' (McGaw).

John was geestelijk zeer gevoelig, zich bewust van zijn zwakheden en van de macht van zelfzucht en het vlees. Toen hij zich een keer in Gods tegenwoordigheid terugtrok om te bidden voor opwekking in het leven van een Indische voorganger, moest hij denken aan de koudheid van deze voorganger en de doodsheid die daardoor in zijn kerk heerste. Hij begon te bidden: 'O Vader, U weet hoe koud –'. Maar het leek of een vinger op zijn lippen gelegd werd, zodat het woord niet uitgesproken werd en een stem sprak in zijn oor: 'Wie hem raakt, raakt Mijn oogappel.' John Hyde riep berouwvol uit: 'Vergeef mij, Vader, dat ik de aanklager geweest ben van de broeders tegenover U!'

Het leven van veel mensen die de gelegenheid hadden om samen met John in Gods tegenwoordigheid te komen, werd hierdoor geïnspireerd en blijvend veranderd. Iemand beschrijft zo'n ontmoeting als volgt:

'Hij kwam naar mijn kamer, deed de deur op slot, ging op zijn knieën en wachtte vijf minuten zonder één woord te zeggen. Ik hoorde mijn eigen hartenklop. Ik voelde hete tranen over mijn gezicht lopen. Ik wist dat ik bij God was. Dan, terwijl de tranen over zijn opgerichte gezicht stroomden, zei hij: "O, God!" Dan was hij opnieuw voor tenminste vijf minuten stil. Dan, wetend dat Hij met God sprak, legde hij zijn arm op mijn schouder en uit het diepst van zijn hart kwamen gebeden zoals ik nooit tevoren gehoord had. Toen ik opstond na het gebed, wist ik wat echt bidden was.'

6. De opwekking van Sialkot

In 1904 werd gestart met de Sialkot conferenties waardoor duizenden levens veranderd werden. 'De overwinning van Sialkot werd niet behaald op de preekstoel, maar in de binnenkamer. Vaak rustte Gods glorie op een bijzondere wijze op de samenkomsten, terwijl John Hyde samen met enkele anderen en uit het zicht van iedereen in gebed aan het worstelen was' (Smithers). God riep hem als een wachter en leidde hem steeds verder in de voorbede voor de kerk en de verlorenen. John begon te bidden voor de bekering van één persoon per dag, dan twee en nog later vier.

'Wanneer er in die dagen op een dag geen vier zielen aan de kudde werden toegevoegd, kwam er 's nachts zo'n gebedslast over hem dat zijn hart pijn deed en hij niet kon eten of slapen. Dan vroeg hij in gebed aan zijn Heer wat in hem de hindernis vormde. En altijd was het weer een nood aan meer lofprijzing in zijn leven ... en als hij dan God begon te prijzen, dan kwamen de zielen en het ontbrekende aantal werd aangevuld' (McGaw).

John kende de kracht van lofprijzing, dankzegging en vreugde. Hij was vaak vervuld met blijdschap en dan danste hij roepend tot God. Hij kende de diepten en hoogten van de ontmoeting met God en betaalde de prijs voor de redding van velen.

In 1911 moest hij Indië verlaten omdat hij een zwak hart had, dat zich verplaatst had naar rechts. Maar ook tijdens zijn laatste reis werden velen aangeraakt en veranderd door zijn gebeden vooraleer hij met Jezus verenigd werd op de jonge leeftijd van 47 jaar.

'Met zijn gezicht tegen de grond was Praying Hide aan het bidden. Dit was zijn favoriete gebedshouding. Luister! Hij bidt; hij uit een bede en wacht dan; een tijdje later herhaalt hij ze en wacht dan weer. Zo deed hij veel keren tot wij voelden dat de bede tot in elke vezel van ons wezen doorgedrongen was en we er zeker van waren dat God gehoord had en zonder twijfel zou antwoorden. ... Het had veel uitwerking als je hem hoorde bidden: 'O Vader,

Vader! (McGaw), En E.G. Carré

Vertaling van 'The Prayer Life of John Hyde' door Mag. Claudia R. Wintoch

Naar de Bijbelschool

John Hyde had biddende ouders. Hij werd geboren in 1865. Zijn vader was predikant in de Presbyteriaanse Kerk. Dominee Hyde bad vaak tot de Heere of Hij arbeiders in Zijn oogst wilde uitstoten. Hij en zijn vrouw waren met vreugde bereid hun drie zonen en drie dochters te wijden aan de Heere voor de zending. Zij verwonderden zich er dan ook niet over dat God twee van hun zoons en een dochter riep in Zijn dienst. Hij wist zich al jong geroepen om te prediken. Om zich voor te bereiden, ging hij naar de Bijbelschool, waar zijn oudere broer ook al op zat. Maar toen die plotseling stierf, zette dat zijn leven totaal op de kop.

Op een avond stapte hij de kamer van zijn vriend Konkle binnen en vroeg hem wat de noodzakelijke beweegredenen zijn om de zending in te gaan. Die gaf hem de raad het aan de Heere te vragen. De volgende morgen straalde John, terwijl hij met Konkle naar de kapel liep. 'De beslissing is gevallen.' Na een zware strijd had hij zich die nacht zonder enig voorbehoud overgegeven aan God. 'Heere,' had hij gezegd, 'ik ben bereid te gaan, waar U me hebben wilt.' Vanaf dat moment ontdekte hij ook het geheim van het gebed. Een aantal medestudenten werd zo geraakt door het vuur voor de zending dat in hem brandde, dat ook zij besloten hun leven aan de Heere te geven, om door Hem gebruikt te kunnen worden op het zendingsveld.

Eerst klein worden

John wilde één van de grootste zendelingen van zijn tijd worden. Hoewel dit niet alleen eerzucht was, moest God hem wel leren om eerst klein te worden, voordat Hij hem grote dingen kon toevertrouwen. Toen hij op de boot naar India zat, opende hij de brief die een vriend van zijn vader voor hem had meegegeven. Hij las daarin de woorden: 'Ik zal niet ophouden voor je te bidden, totdat God je met Zijn Heilige Geest vervuld heeft.'

John was hierdoor diep gekrenkt. Zou hij, die als zendeling op weg was naar India, niet vervuld zijn met de Heilige Geest? Diep in zijn hart was hij er echter wel van overtuigd dat hij niet klaar was voor zijn taak. Een geestelijke strijd brandde los in zijn leven, enkele dagen lang, waarna hij bad: 'Heere, vul mij met Uw Heilige Geest.' Toen was het alsof hij alles helder begon te zien. Hij zag zijn eigen trots en zei tegen de Heere Jezus dat hij bereid was op een eenzame post te werken en alles te doen wat Hij van hem vroeg, als Hij eerst maar de Heilige Geest mocht ontvangen.

'Ontsla me maar als zendeling'

Hij kwam aan op zijn eerste post in India, wellicht Dera Dun op Lahore in de Punjab. Niets leek erop dat hij een zeer door God gezegende zendeling zou worden. Hij sprak aarzelend en langzaam en door zijn slechte gehoor lukte het hem maar moeizaam om de taal te leren. Op een dag vroeg hij zelfs om zijn ontslag als zendeling. Toch gebeurde dit niet, omdat de dorpelingen dringend vroegen hem niet te ontslaan. 'Al zou hij nooit de taal van onze mond spreken, toch verstaat hij de taal van ons hart,' schreven ze.

John Hyde wierp zich daarna met hernieuwde inzet op zijn taalstudie, maar gaf Bijbelstudie voorrang, waarvoor hij een berisping van het bestuur kreeg. Wanneer hij de diepten van de Schrift ontsloot, sprak hij met volmacht en de honderden aanwezigen hingen aan zijn lippen. De verantwoordelijkheid voor de zielen van de heidenen drukte hem als een zware last. ‘Dit jaar,’ zo schreef hij eind 1896, ‘hadden we in de dorpen bijna geen bekeerlingen, in tegenstelling tot vorig jaar. Wat zou de oorzaak hiervan kunnen zijn? Wij en al onze medewerkers willen dit ernstig onderzoeken en houden daarom een bijzondere dag van gebed. Ik geloof dat, wanneer ons hart recht is voor God, de zegen niet kan uitblijven.’ Al het volgende jaar kon hij schrijven over de zegen van de Heere op het werk.

Het gebed van Jabez

Hij schreef een keer: ‘Gedurende het hele jaar heb ik het gebed van Jabez tot de Heere opgezonden: ‘Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn gebied vergroten; laat Uw hand met mij zijn’ (1 Kronieken 4:10, uit de vertaling die Hyde gebruikte). Gods antwoord was een periode van ziekte, die zeven maanden lang zijn krachten sloopte. Uit een zware tyfusaanval hield hij een nerveuze zwakte over, die hem een tijdlang onbekwaam maakte voor zijn taak. Daardoor moest hij de grote les van het wachten op God leren.

Het volgende jaar leidde hem weer een stap verder naar een dieper gebedsleven. Hij begon zijn nachtrust op te offeren om te kunnen bidden voor de heidenen. ‘Nooit tevoren heb ik geweten wat het betekent om de hele dag te werken en ‘s nachts te bidden.’ Hoewel hij in zijn werk nog niet veel resultaten zag, bleef hij volharden in het gebed. Hij stelde: ‘God heeft immers in Zijn Woord gezegd: “Beproof Mij daarin of Ik u niet de vensters van de hemel open zal doen en zegen afgieten”.’ Door deze gelofte wist hij zich geroepen te blijven aanhouden in het gebed.

Zonderling gedrag

Zijn collega-zendingelingen vonden dat John zich maar zonderling gedroeg en dat lieten ze hem ook merken. Ze namen het hem telkens weer kwalijk. Toch lukte het hen niet hem hiervan af te brengen. Dag en nacht bracht hij door op het dak van zijn huis om te strijden voor de redding van heidenen. De andere werkers op de zendingspost vroegen op een gegeven moment aan de directeur hem opdracht te geven om te stoppen met bidden. Maar omdat die directeur zelf ook een man van gebed was, weigerde hij dat en zei dat ze hem de vrijheid moesten geven om net zoveel en zolang te bidden als waartoe hij zich gedrongen voelde. Spoedig zagen de andere zendingelingen de vruchten van het aanhoudende gebed. Gedreven door een niet te verklaren honger naar God begonnen hindoes en moslims aan te kloppen bij de bidder op het dak om vragen te stellen over hun ziel. Binnen korte tijd bereikte hij daardoor meer mensen, die werkelijk God zochten, dan al zijn medewerkers samen, die hem om zijn plichtsverzuim hadden aangeklaagd.

Het jaar 1904 werd voor Hyde’s leven en zendingswerk een keerpunt. Toen legde God drie jonge mannen – John Hyde, McCheyne Patterson en George Turner – op het hart te gaan bidden voor een jaarlijkse conferentie. Daar wilde men zich wijden aan Bijbelstudie en gebed, om zo te komen tot een verdieping van het geestelijke leven in de Punjab. De drie vrienden waren vastbesloten de strijd te winnen. Er zou een afzonderlijke gebedsgroep worden gevormd om voor dit deel van India een opwekking af te smeken.

Vijf voorwaarden

Wie aan deze gebedsgroep wilde meedoen, moest het eens zijn met de vijf gestelde voorwaarden en deze positief kunnen beantwoorden.

1. Bidt u om een vernieuwing in uw persoonlijke leven, in dat van uw medewerkers en in de kerk?
2. Verlangt u naar meer kracht van de Heilige Geest in uw eigen leven en werk? Bent u ervan overtuigd dat u zonder deze kracht niet verder kunt?
3. Wilt u ervoor bidden dat u zich nooit voor de Heere Jezus zult schamen?
4. Gelooft u dat het gebed het machtigste middel is om te komen tot een geestelijk ontwaken?
5. Wilt u dagelijks een half uur van uw middag bestemmen om voor deze opwekking te bidden en bent u bereid dat zo lang vol te houden tot de opwekking doorbreekt?

Voordat de conferentie begon, hielden Hyde en Patterson dertig dagen en nachten aan in gebed. Na negen dagen voegde ook Turner zich bij hen. Ze stredden om een machtige uitstorting van de Heilige Geest. Was het een wonder dat er tijdens deze conferentie in Sialkot, die onder leiding van Hyde stond, een zodanige kracht openbaar werd als men nog zelden had meegemaakt?

Getuigenis

Op een speciaal voor mannen belegde avondsamenkomst, waarop Hyde de Bijbelstudie zou geven, kwam hij – tegen zijn gewoonte in – te laat. Eerst bleef hij een tijd rustig zitten, waarna hij begon te spreken. ‘Broeders,’ zei hij, ‘ik heb de afgelopen nacht niet geslapen en vandaag nog geen voedsel gebruikt. Ik heb een geweldige strijd met God gestreden. Ik werd mij ervan bewijst dat ik hier moest komen om over bepaalde dingen mijn getuigenis te geven, maar ik verzette mij. Pas enige ogenblikken geleden was ik bereid te gehoorzamen en nu wil ik u doorgeven wat God aan mij heeft gedaan.’

Hij vertelde heel eenvoudig en duidelijk over de wanhopige strijd, die hij had gestreden tegen een bepaalde zonde en hoe de Heere hem de overwinning had gegeven. Hij sprak nauwelijks twintig minuten, ging weer zitten en vroeg de mannen met elkaar in gebed te gaan. De een na de ander stond op. Er werden zonden beleden die de meesten onder hen nog nooit hadden horen noemen. Steeds meer zonden werden beleden, er werd boete gedaan. De harten werden ontsloten voor de komende opwekking. Door de gehoorzaamheid van één man, werden de sluizen geopend van de zegen voor velen, een zegen die tot in de verste uithoeken van India zou doordringen.

‘Een last op ons hart’

In het voorjaar van 1905 hield de gebedsgroep haar tweede samenkomst. Het waren weer de drie vrienden en een kleinere groep medewerkers, die bijeenkwamen voor gebed. Een van de deelnemers meldde: ‘God legde de last van een in zonden verloren wereld op ons hart. We mochten in zekere mate deel hebben aan het lijden van Christus.’ John Hyde had ook nu de leiding van de Bijbelstudies voor de zendelingen. Als onderwerp koos hij: ‘De Heilige Geest’. Met grote ernst stelde hij de aanwezigen de vraag: ‘Is de Heilige Geest reeds de eerste Persoon op uw kansel, geeft u Hem bewust voorrang als u spreekt? Gij, leraren van het Woord, bidt u als er moeilijke vragen zijn om de leiding van de Heilige Geest, Die getuige was van het gehele leven van Christus hier op aarde?’

De volgende dag was er geen nieuwe boodschap, en de dag erna ook niet. Iedereen wist: God wacht tot we de eerste les hebben geleerd en bereid zijn om de Heilige Geest de plaats te geven die Hem toekomt. De uitwerking was voor allen om nooit te vergeten. Hoewel Hyde één van de leiders van de conferentie was, hield hij zich bijna onafgebroken afzijdig en bleef hij in gebed.

Ongetwijfeld werd hij door een bijzondere Goddelijke kracht staande gehouden. Men zag aan de glans op zijn gezicht dat de in hem wonende Christus zijn zwakke lichaam versterkte. Door deze Goddelijke tegenwoordigheid bogen zich harten en werden tijdens zijn spreken zielen verbroken als bomen door een storm. Dan kwamen er onder tranen bekentenissen van zonden los. Maar als men vergeving had gevonden, volgde grote vreugde. Sommige deelnemers bleven tijdens de conferentie de hele nacht door bidden. Zijn collega's maakten zich zorgen over zijn zwakke gezondheid. Door zijn intense gebedsleven sloeg hij regelmatig maaltijden over en sliep hij weinig. Maar de Heere gaf hem kracht, zo getuigde hij. En hij kon niet anders, hij moest bidden, vanwege de gebedslast die de Heere in zijn hart had gelegd.

Gehoorzaamheid en reinheid

‘Wie wil de last van de miljoenen verloren zielen op zich nemen en wie zal Ik zenden?’ Dat was de vraag die Hyde op het hart was gebonden en die hij doorgaf aan de anderen. ‘Zijn wij bereid, dan is God ook bereid om ons te gebruiken voor Zijn doel. Hieraan zijn echter twee voorwaarden verbonden: gehoorzaamheid – volkomen overgave en reinheid in denken en doen.’

Om duidelijk te maken hoe deze reiniging bij hemzelf gebeurd was, vertelde hij het volgende: ‘Tijdens één van mijn eerste dagen in India nam ik deel aan een Engelse dienst in de open lucht. De spreker had het over Jezus Christus als de Enige, Die van de macht van de zonde vrij kan maken. Nadat hij was uitgesproken, vroeg één van de aanwezigen of de spreker zelf de overwinning had over zijn zonden. Deze vraag, hoewel niet aan mij gericht, trof mij tot diep in mijn hart. Als die vraag aan mij was gesteld, had ik moeten bekennen dat Jezus mij nog niet van alles vrij had kunnen maken. Ik was mij ervan bewust, dat er in mijn leven nog zonden waren, waarvan ik niet verlost was. Ik dacht erover na wat een smaad het moest zijn voor de Naam van Jezus als ik moest erkennen dat ik een Christus predikte, Die mij niet volkomen vrijgemaakt had van mijn zonden, terwijl ik Hem verkondigde als een volkomen Verlosser.

Ik ging naar mijn kamer, sloot de deur en zei tot de Heere dat ik, tenzij Hij mij de overwinning gaf over alle zonden, waaronder mijn boezemzonde, die mij zo dikwijls de baas was, zou terugkeren naar Amerika om daar ander werk te zoeken. Ik vertelde Hem dat ik niet in het openbaar het Evangelie kon verkondigen, zolang ik in mijn persoonlijke leven het bewijs miste van Zijn kracht. En Jezus maakte mij vrij! Sindsdien heb ik daar nooit meer moeilijkheden mee gehad. Nu kan ik zonder aarzelen optreden en anderen vertellen dat Hij overwinning geeft. En het is mij een vreugde van de wonderbare trouw van mijn Heiland en Redder te mogen getuigen.’

Zijn gebedsleven, waaraan John Hyde – ook wel ‘De biddende Hyde’ genoemd – al zijn tijd en kracht gaf en nog zoveel meer dingen opofferde die anderen genoten, was een kwestie van gehoorzaamheid. Bij iedere stap onderwierp hij zich aan de leiding van de Heilige Geest. Hij was zich er diep van bewust dat hij zich in zijn gebedstijd bevond in de aanwezigheid van de heilige God. Als men hem riep voor de maaltijd,

wees hij dit vaak vriendelijk af met een ‘Dank u, ik heb momenteel geen behoefte aan eten.’ Zijn hemelse Vader had werk voor hem.

Allen die met Hyde in aanraking kwamen, waren diep onder de indruk van dit geheiligde leven. Hij sprak zelden over de heiligmaking of over zijn ervaringen in dit opzicht, maar hij leefde een geheiligd leven. Dat was één doorlopend getuigenis van ‘de kracht van het bloed van Jezus Christus, dat reinigt van alle zonden.’ Allen die met hun zonden geen raad wisten, legde hij de weg van de zaligheid zo eenvoudig mogelijk uit. Afdewaalden hielp hij met het grootste geduld om de goede weg weer terug te vinden. Hij luisterde naar hen die nog gebonden waren door de macht van de zonde en hij zag als het ware reeds wat God bezig was in hun leven te doen en verblijdde zich daarover.

Verootmoediging

Een enkele keer kwam het voor dat hij iets vertelde over een ervaring die hij nooit kon vergeten. Eens ging hij voor een korte rustperiode naar de bergen. De geestelijke nood van een bekende predikant lag hem bijzonder zwaar op het hart. Hij besloot ruimschoots de tijd te nemen om voor deze broeder te bidden. Hij stortte zijn hart ongeveer als volgt uit voor God: ‘O Heer, U weet hoe koud zijn hart is...’ Plotseling leek het alsof er een hand op zijn lippen werd gelegd en een verwijtende stem tegen hem zei: ‘Wie hem aanraakt, raakt Mijn oogappel aan.’

John Hyde werd door een grote angst overvallen. Hij had zich bezondigd door een broeder aan te klagen en te oordelen! Hij voelde zich bestraft en verootmoedigde zich. Hij was het zélf die een terechtwijzing nodig had. Hij beleed zijn schuld en bad om reiniging door het bloed van Christus. Daarna smeekte hij: ‘O God, laat mij toch zien wat er in het leven van deze broeder ‘liefelijk is en wel luidt’. Toen herinnerde hij zich plotseling hoeveel deze predikant om Christus’ wil had opgegeven en geleden. Hij dacht aan de vele jaren van ingespannen arbeid in een moeilijke gemeente, aan de vele onenigheden die hij met zoveel tact had opgelost en aan het feit dat hij een voorbeeldig echtgenoot was.

Het ene na het andere kwam hem voor de geest. De tijd die hij voor voorbede had bestemd, werd nu benut voor dankzegging. De Heere had het oog van Zijn dienstknecht geopend voor de heerlijke dienst van lofprijzing. Toen Hyde later naar zijn post terugkeerde, hoorde hij dat deze prediker, tijdens zijn afwezigheid, een bijzondere geestelijke herleving had ondergaan. ‘Wat is Gods liefde toch wonderbaar,’ stelde Hyde dankbaar vast. ‘Terwijl wij bezig zijn Hem te danken voor het leven van één van Zijn kinderen, is het Zijn vreugde dit kind bijzonder te zegenen.’

Visser van mensen

Hyde’s liefde voor het verlorene werd steeds sterker. Zijn hart werd meer en meer vervuld met een niet te blussen verlangen naar hun redding. Steeds leek hij de stem van de Goede Herder te horen, Die hem toeriep: ‘Ik heb nog andere schapen, die moet Ik ook toebrengen.’ En Hij Die dit verlangen in Hyde opwekte, was ook bereid het te vervullen. Elke dag kwamen er meer mensen naar hem toe die hij mocht helpen om tot een beslissing te komen. Hij trad niet alleen op als voorbidder, hij was ook een echte visser van mensen, die niet eerder rustte dan dat ze in het Evangelienet waren gevangen. Al kwam hij slechts een korte tijd met iemand in contact, was dat meestal lang genoeg om de Bijbel te openen en een tekst voor te lezen, waardoor de goede keus werd gedaan.

In de trein kwam hij eens met een medepassagier in gesprek. Hij legde hem de boodschap van redding en verlossing uit. Maar toen hij zijn reisdoel had bereikt en zou moeten uitstappen, bleef hij rustig zitten en reisde verder vanwege de moeilijkheden die deze man had, om verder met hem te kunnen spreken en hem tot Christus te mogen leiden. Hij miste hierdoor een zakelijke bespreking met zijn zendingsgenootschap. De winst van een mensenziel woog voor hem echter zwaarder dan de berisping die hij voor dit verzuim kreeg.

Dichtbij Jezus blijven

Hyde wees erop dat, als we maar dicht genoeg bij Jezus blijven, Hij Zelf de zielen, door ons heen, tot Zich trekt. ‘Hij wil verheerlijkt worden in ons persoonlijke leven. Ons oude ‘ik’, dat zich op de een of andere manier telkens weer tussen Hem en ons in wil dringen, moet aan Hem worden uitgeleverd. Wij moeten tot de belijdenis komen dat het met Hem gekruisigd, gestorven en begraven is. Anders zal de bedorven lucht van ons oude leven een belemmering vormen tussen ons en de zielen die op onze weg komen. De Heilige Geest heeft kanalen nodig om daardoor te werken tot Zijn eer. De Heere is altijd bereid om meer te geven, als daar bij ons maar ruimte voor ons.’

Zijn voorbede werd steeds meer een belijdenis van de zonden van anderen, in wiens plaats hij zich stelde als voorbidder. Hierin leek hij op de profeten in het Oude Testament, zoals Daniël en voldeed zo aan het gebod van Christus: ‘Draagt elkaars lasten en vervult zo de wet van Christus.’ Hij was zelfs bereid zijn leven in te zetten voor anderen. Als hij enkele jaren voor bepaalde mensen had gebeden en deze in die tijd niet tot Christus waren gekomen, dan bleven hun zielen als een zware last op zijn hart liggen. Dan bad hij dringend of de Heere hem wilde laten zien wat daar de oorzaak van was en of hij wellicht zelf de verandering was.

Meestal toonde God hem dan, dat er in zijn eigen leven een tekort was aan lof en dankzegging. Beleed hij deze nalatigheid en vroeg hij om vergeving, dan werd zijn gebed om de redding van zielen verhoord en kwamen zij opnieuw met vragen naar hem toe, zodat hij ze verder kon helpen. Hij leerde danken voor hun redding en God loven voor hun behoud, nog voor hij de zichtbare resultaten had gezien en God vervulde de begeerten van zijn hart.

‘Roep tot Mij en Ik zal u antwoorden’

Een zendingeling vertelde eens wat er – alleen al door het lezen van Hyde’s gebedsleven – op haar zendingsveld gebeurde. Ze had al verscheidene jaren achtereen hard gewerkt, zonder veel echte vruchten te mogen zien. Toen las ze iets over de wijze waarop Hyde zijn leven had ingericht en ze besloot voortaan ook de beste uren van de dag aan gebed en Bijbelstudie te wijden. In de kracht van God begon ze daarmee. Haar arbeid voor de Heere mocht niet langer de eerste plaats innemen, maar de gemeenschap met Hem zou voorrang krijgen.

God sprak tot haar: ‘Roep tot Mij en Ik zal u antwoorden en Ik zal u bekendmaken grote en vaste dingen die gij niet weet’ (Jeremia 33:3). Dat had ze tot nog toe niet gedaan en daarom waren deze ‘grote dingen’ nog niet gebeurd. ‘Ik voel,’ zo ging ze verder, ‘dat ik dit gebedsleven tot elke prijs moest leren kennen. Een jaar lang bleef het een worsteling om mij aan mijn besluit te houden. Toen ik hierover nadacht, was het alsof de Heere tegen mij zei: ‘Denk eens na over de vruchten van je vroegere werk, waarover je je nu schaamt.’ Ja, ik was er mij van bewust dat ik mij moest schamen over mijn gebedsloze leven als zendingeling.’

Een jaar later schreef ze: ‘Wat is er veel veranderd. Overal is nieuw leven doorgebroken, overal is groei. Zo heb ik het nooit eerder gezien. Spanningen zijn verdwenen, er is meer blijdschap, doordat er een gezegend evenwicht is tussen mijn leven in gemeenschap met God enerzijds en mijn arbeid voor Hem aan de andere kant. Dit geeft mij ononderbroken rust en vrede.

Weer een jaar later schreef ze: ‘Er is in alle dorpen een ernstig zoeken naar God waar te nemen. Alles wijst erop dat er iets machtigs gaat gebeuren. Het aantal gelovigen bedraagt nu al 600, terwijl het er twee jaar geleden slechts 100 waren. Ik verwacht binnenkort voor India grote dingen.’

Gebedskamer

Zo gebeurde het ook. Van de jaarlijkse Sialkot-conferentie gingen stromen van zegen uit over geheel India, zowel voor de inboorlingen als de zendelingen, die geheel opnieuw voor hun taak werden toegerust. Enkele sprekers op deze conferentie vertelden hoe John Hyde hieraan deelnam zonder dat hijzelf de leiding in handen nam. Eén van hen deed het volgende verslag. ‘Ik kwam van Allakad in de Kassiaheuveld. Ik had de hele nacht doorgereisd en werd voorgesteld aan John Hyde. Hij zei tegen me: ‘Komt u straks bij mij in de gebedskamer?’

‘Hoewel ik de hele nacht gereisd had en erg vermoeid was, voelde ik dat ik toch moest gaan. In de gebedskamer bevonden zich zes mannen. Hyde viel voor God op zijn aangezicht en ik volgde hem daarin. Toen Hyde bad, wist ik me in de tegenwoordigheid van de almachtige God en ik had geen enkel verlangen meer om weg te gaan. Het was ongeveer acht uur in de morgen toen we begonnen te bidden. Enkele van de aanwezigen verlieten ons, anderen voegden zich bij ons. Hyde bleef echter geknield en met gebogen aangezicht liggen en leidde ons in het gebed. Alle vermoeidheid had me verlaten, ik had zelfs geen behoefte aan voedsel. Maar ook de boodschap die ik mij had voorgenomen te prediken voor de aanwezigen, was ik totaal vergeten.’

‘Om half vier ’s middags stond Hyde op en zei: ‘Om vier uur is het tijd voor uw spreekbeurt, laten we eerst een kop koffie drinken.’ We gingen naar een ander vertrek, fristen ons wat op en dronken ons kopje leeg om te gaan. Hyde vergezelde me tot aan de deur van de zaal, nam mijn hand en zei: ‘Ik ga terug naar de gebedskamer en breng de tijd door in gebed voor u. U gaat spreken, dat is uw opdracht. Als de samenkomst afgelopen is, kom daar dan heen, dan kunnen we de Heere samen danken.’

De Heere loven

‘Bij mijn toespraak moest ik gebruik maken van een vertaler, maar desondanks viel het spreken mij bijzonder gemakkelijk. Wat ik precies heb gezegd, weet ik niet meer, maar voordat ik eindigde gaf mijn Indiase tolk het op. Hij was zo door de Geest van God overweldigd, dat een ander hem moest vervangen. Ik was mij er diep van bewust dat God Zelf door mij sprak. Nu mocht ik ondervinden welke macht er schuilt in voorbede. Sindsdien probeer ik altijd enkele bidders te vinden die mij begeleiden in gebed tijdens het spreken. Na afloop ging ik terug naar de gebedskamer om samen met Hyde de Heere te loven. O, hoe dankte hij de Heere en met hoe diepe vreugde mocht ook ik daarna mijn dankbaarheid uitspreken voor God. Er was een kracht in mijn leven gekomen, die heel mijn verdere arbeid in de dienst van de Heere zou beïnvloeden en mij nooit meer zou loslaten.’

De aanwezigheid van God

John Hyde beseftte dat hij zich tijdens zijn gebeden bevond in de aanwezigheid van de heilige God. In plaats van dadelijk met zijn gebeden en smekingen te beginnen, zorgde hij er eerst voor innerlijk helemaal stil te worden en zich van Gods tegenwoordigheid bewust te zijn. Daarna kon men hem in grote eerbied de naam van God en van de Heere Jezus horen stamelen, die hij telkens herhaalde. Dan pas stortte hij zijn hart uit en maakte Hem zijn begeerten bekend. Soms bleef het ook bij een zuchten zonder woorden of een schreien uit het diepst van zijn ziel, waarbij de tranen hem over de wangen liepen. Naar de redding van het verlorene ging zijn hele hart uit. ‘O God, geef mij zielen of ik sterf,’ smeekte hij steeds.

Dr. Wilbur Chapman, een Engelse evangelist, hield eens een serie samenkomsten in een grote stad. Er waren bijzonder weinig zichtbare resultaten. ‘Maar,’ zo vertelde hij, ‘nadat er een jonge Amerikaan in de samenkomst was gekomen, die op zich nam voor mij te bidden, brak de stroom van zegen door en volgden er wonderbare overwinningen.’ Deze jonge Amerikaan was John Hyde. Chapman vroeg hem om persoonlijk gebed. ‘Hij kwam in mijn kamer, sloot de deur achter zich, viel op zijn knieën en bleef vijf minuten stil liggen, zonder dat er een geluid over zijn lippen kwam. Ik merkte dat er tranen over zijn gezicht liepen en wist mij in de tegenwoordigheid van God. Toen hief Hyde zijn hoofd op en zei: “O God.” Na een kleine pauze legde hij zijn arm om mijn schouders en op dat ogenblik brak er een gebed los, dat zo diep uit zijn hart opkwam en zo rijk aan inhoud was als ik nog nooit van iemand had gehoord. Toen ik van mijn knieën opstond, wist ik voor het eerst in mijn leven wat werkelijk bidden was.’

Zwakke gezondheid

Hyde had altijd al een zwakke gezondheid en in zijn jeugd was hij verschillende keren ernstig ziek geweest. De bijna zonder onderbreking, in stilte gevoerde strijd om het behoud van zielen eiste al zijn krachten op. Hij was bereid niet alleen al de hem beschikbare tijd voor zijn Heiland te geven, maar zelfs zijn leven. Dat heeft hij zelfs meerdere keren gezegd. Had Zijn grote Meester Zélf ook niet Zijn leven afgelegd ter wille van zijn broeders?

Deze grote gebedsman was onvatbaar voor eer of roem. Hij werd niet beïnvloed door het oordeel van anderen en op iedere aanval die op zijn persoon of werk gericht was, had hij geleerd met een vriendelijk woord te reageren. Deze liefde kon alleen door God Zelf in hem zijn gewekt. Hij had de les geleerd om zijn eigen ‘ik’ in de dood te geven. Ondanks zijn slechter wordende gezondheid – hij kon haast geen eten meer verdragen – had John Hyde steeds een goed humeur. Een aanhoudende zware hoofdpijn maakte hem het werken steeds moeilijker. Zijn vrienden wisten hem over te halen eens een dokter te raadplegen. De conclusie van de dokter was schokkend: ‘Uw hart is in zo slechte conditie als ik nog nooit bij een van mijn patiënten heb meegemaakt. Als u uw leefwijze niet wijzigt en afziet van elke inspanning, zult u dat met uw leven moeten betalen.’

Wat moest hij doen? Stoppen met bidden? Of moest hij er zijn leven voor over hebben? Hij koos voor dit laatste. Nooit zullen degenen die daarvan getuige waren, zijn stralende gezicht vergeten toen hij deze beslissing had genomen. Eerst zou hij een reis maken naar zijn vaderland en het wat kalmer aan doen. Maar bij een volgend onderzoek vond men een tumor, die operatief moest worden verwijderd. Het duurde niet lang of dezelfde pijn kwam weer terug en toen bleek dat deze ziekte zijn lichaam aan het slopen was. In de loop van de maand februari van het jaar 1912 ging hij met de triomfkreet ‘Roept het uit dat Jezus Overwinnaar is’

op 47-jarige leeftijd de hemelse heerlijkheid binnen. Het waren dezelfde woorden die tijdens een zware gebedsstrijd zo vaak over zijn lippen waren gekomen.

Dirk van Genderen

(Deze levensbeschrijving van John Hyde is gebaseerd op: 'De biddende Hyde', door E.G. Carré, uitgave van *De Stem in de woestijn*)